

A Tudat Gondolatai

Irta: Fejes Katalin

4. rész

készült: 2008

A bölcs – legyen akár vak – lelkében ismeri fel a helyes ösvényt. Aki ezt nem fogja fel, nem ismerheti meg Istent, hiszen Ő az élet telje, és egyetlen fűszál, egyetlen suttogás sem különülhet el az Ősforrástól. Törekedjünk bölcsességre, figyeljünk oda az igazságra, öltözzünk az bármiféle alakot, és tudjuk magunkat méltónak a befogadására. Ugyanakkor ne legyünk türelmetlenek, ne akarjuk, hogy a teljes agykapacitásunk azonnal megnyíljon előttünk. Haladjunk előre lépésről lépésre, gondolatról gondolatra, tapasztalatról tapasztalatra, hogy minden egyes gondolat leülepedhessen a lelkünkben.

Mindenekelőtt engedjük át magunkat a puszta létezésnek, mert ebben mindent megtalálunk. Ha csupán vagyunk, s megvalósítjuk az Én Vagyok elvet, akkor összhangba kerülünk a Mindenséggel. Ha ez sikerül, elmondhatjuk magunkról, hogy az ember önmagától való elidegenedettségét az Istennel való örök egységgé formáltuk át.

Minket Szeret a Teremtő, jobban, mint képzelnénk, mivel mindig is olyan isten fiakként tekintett ránk, akik küszködve próbálják megérteni, kik és mik vagyunk voltaképpen.

A gondolat nyomában kalandozva mi azt az utat választottuk, hogy az emberi test burkában tapasztaljuk meg a világot, azaz Istenként szálltunk alá az anyagba. Bár mi halálos komolyan vesszük az életnek nevezett játékot, mindez csupán okolásul, tanulságul szolgál, mankó önmagunk megértéséhez.

A „Vagyok aki vagyok” olyan szeretetet, amely túllép az itt megszokott formákon, mivel feltételek és kikötések nélkül való. A bölcsesség elhozza a megvilágosodást. Szent csak az lehet, aki beleveti magát az élet sűrűjébe, hiszen az élet az Atya, aki fenéig üríti a tapasztalat poharát, úgyhogy végül olyan bölcs entitássá érik, aki szeretni tudja az egész emberiséget.

Ebben a világban mindenki azért választotta jelenlegi életét – legyen éhező hajléktalan, nyomorék, földműves vagy király -, hogy lelkében gyarapodjék tapasztalatai által. Ha mi mesterré leszünk, belegázolhatunk a korlátolt tudat sarába, mégis megőrizzük makulátlan tisztaságunkat. Ám az ajtók zárva maradnak azok előtt, akik nem tudják feltétel nélkül elfogadni önmagukat és a minden létezőben ott lakozó isteni elvet. A lélek megsúgja majd, milyen élményekre van szükségünk, csak hallgassunk oda az útmutatására.